

Sygn. akt VI GC 188/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: Katarzyna Ryguła

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) S.A. w G.

przeciwko: R. I. (1) i B. S.

o zapłatę

1) zasądza solidarnie od pozwanych R. I. (1) i B. S. na rzecz powoda (...) S.A. w G. kwotę 12 047,19 zł (dwanaście tysięcy czterdzieści siedem złotych dziewiętnaście groszy) z odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 11 537,74 zł (jedenaście tysięcy pięćset trzydzieści siedem złotych i siedemdziesiąt cztery grosze) liczonymi od dnia 1 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 504,74 zł (pięćset cztery złote i siedemdziesiąt cztery grosze) liczonymi od dnia 25 września 2015 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 4,71 zł (cztery złote i siedemdziesiąt jeden groszy) od dnia 11 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

2) umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

3) zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2 573,55 zł (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4) oddala wniosek pozwanych o rozłożenie na raty.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 188/16/3

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 września 2016 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przeciwko B. S. i R. I. (2), powódka T. sprzedaż (...) sp. z o.o. w G. wniosła o zasądzenie na jej rzecz solidarnie od pozwanych kwoty 12 332,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 11.537,74 zł od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;

- 290,22 zł od dnia 25 marca 2015 r. do dnia zapłaty;
- 194,81 zł od dnia 25 września 2015 r. do dnia zapłaty;
- 309,93 zł od dnia 25 września 2015 r. do dnia zapłaty;

oraz o zasądzenie kosztów postępowania w łącznej kwocie 2.556,55 zł.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że prowadzi działalność w zakresie sprzedaży energii elektrycznej, w ramach której zawarła z pozwanymi umowę o sprzedaż energii elektrycznej. Powódka w umowie zobowiązała się dostarczać pozwanemu energię elektryczną a pozwani zobowiązali się regulować należności wynikające z wystawianych przez powódkę dokumentów księgowych. Powódka wskazała iż, pozwem objęte są należności wynikające z faktury VAT nr (...), faktury VAT nr (...), noty odsetkowej nr. (...) oraz noty odsetkowej nr (...).

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazem zapłaty o sygn. akt VI Nc-e 1864237/15 wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 14 października 2015 roku uwzględnił powyższe powództwo w całości.

W ustawowym terminie pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Na skutek złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 10 grudnia 2015 roku o sygn. akt VI Nc-e 1864237/15 stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Tychach.

Pismem procesowym z dnia 11 marca 2016 r. powódka cofnęła pozew co do kwoty 290,22 zł ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie w/w kwoty wskazując, że 14 października 2015r. tj. po dacie wniesienia pozwu pozwani dokonali wpłaty kwoty 290,22 zł, która została w całości zaliczona na poczet faktury VAT nr (...).

Na rozprawie z dnia 22 listopada 2016r. na której nie stawiła się strona powodowa, pozwani podnieśli, iż chcieliby uzgodnić z stroną powodową możliwość rozłożenia roszczenia na 10 rat. Pozwani wniesli również o zmniejszenie kosztów adwokackich. Mając powyższe na uwadze Sąd celem umożliwienia stronom przeprowadzenie pertraktacji ugodowych co do rat, odroczył rozprawę do dnia 10 stycznia 2017 r.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Pozwani prowadzą działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej (...) Spółka Cywilna. Na potrzeby prowadzenia działalności gospodarczej pozwani wynajmują lokal użytkowy położony w budynku w T. przy ul. (...).

Dowód: umowa spółki cywilnej (k. 63-69), umowa najmu wraz załącznikiem (k. 58-62), wydruk z (...) (k. 71)

Dnia 28 stycznia 2013 r. pozwani zawarli z powódką umowę kompleksową dostarczania energii elektrycznej. Zgodnie z postanowieniami w/w umowy powódka zobowiązała się do dostarczenia i sprzedaży, a klient zobowiązał się do odbioru i kupna energii elektrycznej.

Dowód: umowa z dnia 28.01.2013 r. (k. 50-55), załącznik nr 1 do umowy z dnia 28.01.2013 r. (k. 55), cenniki (k. 56-57).

W związku z łączącą strony umową oraz faktem uszkodzenia licznika powódka wystawiła fakturę korygującą VAT nr (...) opiewająca na kwotę 11.537,74 zł, oraz fakturę faktury VAT nr (...) opiewająca na kwotę 12.204,20 zł.

Dowód: faktury VAT (k. 84-87), świadectwo ekspertyz (k. 72-73), pismo z 2 marca 2015r (k. 74), historia procesu (k. 75), zlecenia OT (k 76-77).

Powódka wystawiła na rzecz pozwanych notę odsetkową nr. (...) w kwocie 210,29 zł oraz notę odsetkową nr (...).

Dowód: noty odsetkowe (k. 88-89).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 14 maja 2015 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 23.741,94 zł. W wezwaniu do zapłaty wskazano, że na łączną kwotę zobowiązania składają się należności z tytułu wystawionej faktury VAT nr (...) opiewająca na kwotę 11.537,74 zł oraz faktury VAT nr (...) opiewająca na kwotę 12.204,20 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 78, 79), potwierdzenie odbioru (k. 80-81).

Dnia 14 października 2015 r. pozwani dokonali wpłaty na rzecz pozwanej kwoty 290,22 zł.

Dowód: potwierdzenie wpłaty (k. 83), zestawienie zaksięgowanych płatności (k. 126-120).

Oceniając materiał dowody w sprawie Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż ich prawdziwość i autentyczność nie zostały przez strony zakwestionowane.

Sąd zważył, co następuje:

Spór stron postępowania oparł się o wykonanie obowiązków wynikających z zawartej umowy sprzedaży energii elektrycznej. Strona powodowa w związku z dostarczeniem energii elektrycznej i wystawieniem faktur VAT domagała się zapłaty za dokonaną sprzedaż. Pozwani nie kwestionowali okoliczność istnienia roszczenia wnosząc jedynie o rozłożenie należności na 10 rat.

W myśl art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Umowa sprzedaży energii elektrycznej należy do umów o charakterze cywilnoprawnym, o czym przesądza art 555 k.c., zgodnie z którym przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii. Cechą wyróżniającą tę umowę jest ekwiwalentność świadczeń, gdyż za dostarczoną przez przedsiębiorstwo energetyczne energię lub paliwa odbiorca zobowiązuje się zapłacić odpowiednią cenę. A co za tym idzie, do umowy sprzedaży energii elektrycznej mają zastosowanie – obok przepisów prawa energetycznego – także przepisy kodeksu cywilnego dotyczące – jak wyżej wspomniano – skutków niewykonania zobowiązań z umów wzajemnych. Jeżeli odbiorca energii nie uiszcza we właściwym terminie należności za dostarczoną zgodnie z umową energię, dopuszcza się on zwłoki w spełnieniu świadczenia jako dłużnik z umowy sprzedaży energii elektrycznej (wyrok SN z dnia 4 marca 2004 r., III SK 8/04, OSNP 2005, nr 1, poz. 14).

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że Sprzedaż jest umową dwustronnie zobowiązującą. Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny. Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. W takim ujęciu umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej, w odniesieniu do której znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące zobowiązań wzajemnych (art. 487 i n.).

Z umowy sprzedaży wynikają dla stron obowiązki. Obowiązki sprzedającego zostały wykonane, czego pozwani nie kwestionowali. Natomiast świadczenie zapłaty nie zostało spełnione przez dłużników. W związku z tym powódka miała podstawy do dochodzenia roszczenia na drodze sądowej.

Spełnienie przez powódkę spoczywających na niej obowiązków obliguje do realizacji świadczeń wzajemnych pozwanej. Pozwani nie zaprzeczali, że powódka wykonał przedmiot zawartej umowy jak również nie kwestionowali zasadności wystawienia przez powódkę not odsetkowych. W związku z powyższym w ocenie Sądu roszczenie powódki należy uznać za uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 555 k.c. w zw. z art. 535 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przyjąć należy założenie, iż opóźnienie w wykonaniu świadczenia pieniężnego zawsze rodzi szkodę, bez względu na to, jakie zamiary w odniesieniu do oczekiwanego świadczenia miał wierzyciel (wyrok SN z dnia 7 lipca 2011 r., II CSK 635/10; wyrok SN z dnia 16 grudnia 2011 r., V CSK 38/11).

Chwilę, w której dłużnik dopuszcza się opóźnienia, określić należy na podstawie art. 476 k.c. Zgodnie z nim dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przepis ten wskazuje na obiektywny stan faktyczny, który jest podstawą postawienia dłużnikowi zarzutu nieterminowego wykonania zobowiązania. Chwila, o której mowa, jest odmiennie ustalana w zależności od tego, czy dłużnik jest zobowiązany do świadczenia terminowego, czy do świadczenia bezterminowego. Pojęcie opóźnienia w zapłacie dłużnej sumy wiąże się z terminem spełnienia świadczenia (wyrok SN z dnia 24 lipca 2008 r., IV CSK 151/08).

W przedmiotowej sprawie świadczenie dłużnika miało charakter terminowy, gdyż został on określony jednoznacznie w wystawionej fakturze VAT. Prawo wierzyciela do żądania od dłużnika zapłaty odsetek za czas opóźnienia w wykonaniu świadczenia pieniężnego nie jest uzależnione ani od wykazywania po stronie wierzyciela szkody wynikłej z opóźnienia, ani przyczynami zależnymi od dłużnika zachowania noszącego znamiona winy (wyrok SA w Katowicach z dnia 6 kwietnia 2006 r., I ACa 2087/05). Powstanie tego prawa jest niezależne od tego, czy roszczenie o odsetki zostało podniesione, czy też nie, wynikają one bowiem z samego faktu opóźnienia (wyrok SN z dnia 10 sierpnia 2005 r., I CK 110/05).

Pismem procesowym z dnia 11 marca 2016 r. powódka cofnęła pozew co do kwoty 290,22 zł ze zrzeczeniem się roszczenia wskazując, że 14 października 2015r. tj. po dacie wniesienia pozwu powodowie dokonali wpłaty kwoty 290,22 zł, która została w całości zaliczona na poczet faktury VAT nr (...).

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W myśl art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Powódka cofnęła pozew co do kwoty 290,22 zł wraz z zrzeczeniem się roszczenia zatem Sąd orzekł na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., jak w pkt. 2 sentencji wyroku.

Pozwani na rozprawie z dnia 22 listopada 2016 r. wnieśli o rozłożenie roszczenia na 10 rat. Mając na uwadze powyższy wniosek oraz fakt nieobecność strony powodowej na rozprawie Sąd postanowił odroczyć rozprawę celem umożliwienia stronom przeprowadzenia pertraktacji ugodowych. Na rozprawie w dniu 10 stycznia 2017 r. strona pozwana pomimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy nie stawiała się na rozprawie. Natomiast strona powodowa wniosła o zasądzenie roszczenia bez rozłożenia na raty.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności uzasadniające rozłożenie zasądanego świadczenia na raty, gdyż strona pozwana w toku procesu nie wykazała aby takie szczególne okoliczności występowały.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł o oddaleniu wniosku pozwanej o rozłożenie na raty zasądanego świadczenia w punkcie 4 sentencji wyroku.

Należy uznać, że jeżeli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek dokonania zapłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, to pozwany jest obowiązany do zwrotu kosztów procesu powodowi. Stanowisko to należy wywieść z tezy, że zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wniesieniu pozwu jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu (orzeczenie SN z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51). W przedmiotowej sprawie pozew został wniesiony w dniu 26 września 2015 roku, a pozwani dokonali płatności kwoty 290,22 zł w dniu 14 października 2015 roku. Pozwani zatem przegrali proces w całości, gdyż dokonali zapłaty kwoty 290,22 zł dopiero po wytoczeniu powództwa.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania powódki złożyły się kwoty 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictw, 155,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, 1,55 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty eCard, oraz 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490.t.j), co daje łącznie kwotę 2573,55 zł.

SSR Jolanta Brzęk